

РЕШЕНИЕ

№ 2187

гр. София, 02.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в публично заседание на 09.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разгледа дело номер **10141** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по повод жалба с вх. № 31134 от 07.10.2020 г. и вх. № 32107 от 14.10.2020 г. по описа на Административен съд – София град, подадена от М. М. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] чрез адв. И. К., с адрес [населено място], [жк], [жилищен адрес] срещу решение № Ц21153 – 21 – 51 от 16.09.2020 г. на директора на ТП на НОИ, с което е оставена без уважение жалба с вх. № Ц1012 – 21 – 73 от 30.04.2020 г. на оспорващата против разпореждане № [ЕГН] от 10.01.2020 г., като неоснователна.

С жалбата се иска, съдът да отмени оспореното решение и потвърденото с него разпореждане като незаконосъобразно и неправилно. Оспорващата излага подробни съображения по съществуващото на спора, като и че към датата на издаване на процесния административен акт М. Д. отговаря на изискванията на чл. 74, ал.1 от КСО, поради което е следвало да и бъде уважено заявлението за отпускане на търсената пенсия. В хода на съдебното производство, жалбоподателят редовно призована, не се явява, представлява се от адв. К., който поддържа жалбата и предлага да се уважи. Претендира разноски, за които депозира списък по чл. 80 от ГПК.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ - С. – редовно призован, се представлява от юрк. М., която оспорва жалбата и предлага същата да се отхвърли като неоснователна по мотиви, изложени в решението на директора. Прави възражение за прекомерност

на търсеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение и претендира юрисконсултско такова.

Административен съд - София град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 14.11.2014 г. жалбоподателят, М. Д., е подала заявление, с което е поискала социална пенсия за инвалидност по чл. 90а от КСО, като е приложила ЕР № 3145/179 от 28.10.2014 г. на ТЕЛК с определена дата а инвалидността 04.07.2013 г., и процент трайно намалена работоспособност (ТНР) – 76%.

С Разпореждане № [ЕГН] от 05.12.2014 г. исканата пенсия е отпусната със срок до 01.10.2016 г. и впоследствие е определена за нов срок – до 01.11.2019 г.

С ЕР № 3536/193 от 14.11.2019 г. на ТЕЛК жалбоподателят е преосвидетелствана от органите на медицинската експертиза, като са определени дата на инвалидизирането – отново 04.07.2013 г. и ТНР – 50%. В тази връзка с разпореждане от 16.12.2019 г. социалната пенсия за инвалидност е прекратена от 02.11.2019 г., след изтичане на срока, за който била определена.

Със заявление № 2112 – 21 – 3595 от 17.12.2019 г. жалбоподателят е поискала лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване, като е представила необходимите документи по чл. 3 от НПОС за преценка на правото на исканата пенсия, както и ЕР № 3536/193 от 14.11.2019 г. на ТЕЛК с определен процент ТНР – 50 на сто и дата на инвалидизиране 04.07.2013 г.

Към датата на инвалидизиране е зачетен осигурителен стаж на оспорващата от 2 години, 03 месеца и 02 дни. С процесното Разпореждане № [ЕГН]/3 от 10.01.2020 г. на длъжностното лице по ПО е разпореден отказ за отпускане на исканата пенсия поради неизпълнено условие на чл. 74, ал.1, т. 4 от КСО за наличие на 05 години осигурителен стаж до датата на инвалидизиране.

Срещу това разпореждане М. Д. е подала жалба с вх. № Ц1012 – 21 – 73 от 30.04.2020 г., която е разгледана и отхвърлена с обжалваното решение на директора на ТП на НОИ С. град.

В хода на административното обжалване и на основание чл. 1, ал.5 НПОС на жалбоподателя е изпратено писмо, с което е уведомена, че е необходимо да представи всички документи за осигурителен стаж, които притежава. Писмото не е получено и видно от известието му за доставяне, се е върнало в администрацията на ответника като „непотърсено”. На основание чл. 1, ал. 7 от НПОС във връзка с чл. 10, ал.9 от НПОС е поставено уведомление на 17.07.2020 г. за връчване на писмото до жалбоподателя, което е свалено от таблото в ТП на НОИ С. град на 24.07.2020 г., от която дата М. Д. е счтена за уведомена, че трябва да представи в образуваното по жалбата й пенсионно производство всички документи за осигурителен стаж.

Съгласно протокол от 09.09.2020 г. и на основание чл. 18а, ал. 7 от АПК процесуалният представител на оспорващата, адв. К., е уведомен по телефона, че следва да представи документите за стаж на М. Д.. Същият е заявил, че няма да представят такива поради липсата на други.

Предвид събраните в пенсионното производство доказателства за осигурителен стаж, по данни от приложения в пенсионното досие опис на осигурителния стаж на жалбоподателя до датата на инвалидизирането й – 04.07.2013 г., на М. Д. е зачетен осигурителен стаж по представените от същата документи и по Регистъра на осигурените лица, както следва:

- От 01.07.2002 г. до 01.01.2003 г. – 00 години, 06 месеца и 00 дни в „И. –

България”, зачетени по трудова книжка № 003/05.07.2002 г.;

- От 25.10. 2004 г. до 01.08.2005 г. – 00 години, 09 месеца и 06 дни във Фондация „Репортер”, зачетени по трудова книжка № 003/05.07.2002 г.;
- От 01.08.2005 г. до 01.12.2005 г. – 00 години, 04 месеца и 00 дни от Бюрото по труда /безработица/, зачете по трудова книжка № 003/05.07.2002 г.;
- От 01.05.2006 г. до 09.05.2006 г. – 00 месеца, 04 дни и 04 часа, зачетени за Р., на непълно работно време 4 часа, в Студио „Модерна България”;
- От 03.01.2007 г. до 31.01.2007 г. – 00 години, 00 месеца и 28 дни в ТД на НАП, зачетени по трудова книжка № 003/05.07.2002 г.;
- От 01.10.2007 г. до 30.11.2007 г. – 00 години, 02 месеца и 00 дни, без трудово правоотношение в „М.”, зачетени за Р.;
- 01.01.2008 г. до 09.03.2008 г. – 00 години, 02 месеца и 09 дни, без трудово правоотношение в „М.”, зачетени за Р.;
- От 10.03.2008 г. до 22.05.2008 г. – 00 години, 02 месеца и 12 дни в „М.”, зачетени по трудова книжка № 003/05.07.2002 г.;
- на 23.10.2011 г., на 30.10.2011 г. и на 27.01.2013 г. – 03 дни, зачетени по Р., като член на СИК – район Надежда.

Не са зачетени периодите:

- от 05.04.2004 г. до 08.06.2004 г. в Народно читалище „И. В.”;
- от 01.11.2004 г. до 30.11.2004 г. и от 01.01.2005 г. до 28.02.2005 г. в Народно читалище „Съзнание”;
- от 03.09.2007 г. до 30.09.2007 г. и от 01.12.2007 г. до 31.12.2007 г. в „М.” – периоди без трудово правоотношение.

В оспореното решение за незачетените периоди е посочено, че през тях жалбоподателят е получавала месечно възнаграждение, по – малко от минималната работна заплата за страната, с оглед на което, по аргумент от чл. 38, ал.5 НПОС за това време е прието, че не се дължат осигурителни вноски и същото не се зачита за осигурителен стаж.

В хода на съдебно производство са приети като доказателства представените с жалбата и административната преписка писмени документи, както и допълнително ангажираните от страните.

От установената фактическа обстановка Административен съд София град, 8 –ми състав направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото оспореното решение № Ц2153 – 21 - 50 от 19.09.2020 г. на директора на ТП НОИ С. град е връчено лично на жалбоподателя на 19.09.2020 г.(събота – неработен ден), видно от известие за доставяне ИД PS 1071 00SKW4 2 (л. 61). Жалбата е депозирана в съда на 07.10.2020 г., като е изпратена чрез пощенски оператор и пощенско клеймо от 05.10.2020 г. (л.9), от процесуално легитимирано лице. Сезирането е извършено в законоустановения 14 – дневен срок от получаване на оспореното решение, което е станало в събота – неработен ден и следователно с оглед правилата за броене на сроковете, срокът по чл. 118, ал. 4 от КСО е изтекъл на 03.10.2020 г. (събота – неработен ден) и по силата на чл. 60, ал. 6 от ГПК той изтича в първия присъствен ден, а именно 05.10.2020 г.

Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В настоящето производство и съгласно чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения административен акт,като прецени дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са

процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му и съобразен ли е с целта на закона.

Съгласно чл. 71 от КСО лицата имат право на пенсия за инвалидност, когато са загубили напълно или частично работоспособността си завинаги или за продължително време. По силата на чл. 72 от КСО пенсия за инвалидност се отпуска на лицата с определена 50 и над 50 на сто трайно намалена работоспособност, вид и степен на увреждане за срока на инвалидността им, която се определя от органите на медицинската експертиза.

Правото за пенсия за инвалидност поради общо заболяване като вид инвалидна пенсия е регламентирано в чл. 74 от КСО, съгласно чиято ал. 1 осигурените придобиват право на пенсия за инвалидност поради общо заболяване, ако са загубили работоспособността си и имат осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизирането, а за слепите по рождение и за ослепелите преди постъпване на работа - до датата на заявлението по чл. 94, както следва: 1. до 20-годишна възраст и за слепите по рождение и на ослепелите преди постъпването им на работа - независимо от продължителността на осигурителния стаж; 2. до 25-годишна възраст - една година; 3. до 30-годишна възраст - 3 години; 4. над 30-годишна възраст - 5 години и 5. обявена за противоконституционна.

Цитираните норми императивно определят следните кумулативно изискуеми законови предпоставки за придобиване на право на лична пенсия за инвалидност за общо заболяване от М. Д.: - загубена работоспособност 50 и над 50 на сто, определена с ЕР на ТЕЛК и осигурителен стаж, придобит до датата на инвалидизиране – 5 години, с оглед на обстоятелството, че към датата на инвалидизирането си – 04.07.2013 г., жалбоподателят е била на възраст 38 години, 05 месеца и 28 дни, т.е. над 30 годишна възраст, поради което приложение намира разпоредбата на чл. 74, ал.1, т.4 от КСО.

Между страните не се спори за датата на инвалидизиране на жалбоподателя и нейната възраст към нея. Липсата на консенсус е по отношение на трудовия стаж на М. Д. към 04.07.2013 г.

Пенсионните органи са изчислили, че трудовият ѝ стаж към 04.07.2013 г. е 2 години, 03 месеца и 02 дни, докато оспорващата претендира, че е следвало към него да се добави и допълнително придобития след датата на инвалидизацията. Възраженията на жалбоподателя са неоснователни.

Съгласно чл. 56, т. 4 от Наредбата за медицинската експертиза на работоспособността (отм.); и чл. 61, ал. 1, т. 4 от Наредбата за медицинската експертиза датата на инвалидизиране е началната дата на трайно намалената или загубена работоспособност. Тази дата не се променя при последващите освидетелствания или преосвидетелствания на лицето, освен ако от компетентния орган (ТЕЛК или НЕЛК) не бъде определена нова дата на инвалидизиране по съответния ред и след осъществяване на необходимите условия (чл. 66 от Наредбата за медицинската експертиза на работоспособността (отм.); , чл. 71 от Наредба за медицинската експертиза. При М. Д. такъв нов момент на инвалидизирането не е определян от органите по медицинската експертиза. В този смисъл е и съдебната практика - Решение № 7628 от 17.06.2020 г. на ВАС по адм. д. № 2274/2020 г., VI о.

Съобразявайки нормативната уредба, обосновано пенсионните органи са приели, че при тези факти не е наличен и фактическия състав от хипотезата на чл. 74, ал. 1, т. 4 КСО, поради което жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Предвид изхода на спора в тежест на жалбоподателя следва да бъдат поставени

заявените от директора на ТП на НОИ – С. град разноси под формата на юрисконсултско възнаграждение, които на основание чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ и чл. 144 АПК определя в размер на общо 100, 00 лева.

Водим от горното и на основание чл. 118, ал. 2 КСО във връзка с чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София град, III отделение, 8 –ми състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. М. Д., ЕГН [ЕГН], срещу решение № Ц21153 – 21 – 51 от 16.09.2020 г. на директора на ТП на НОИ, с което е оставена без уважение жалба с вх. № Ц1012 – 21 – 73 от 30.04.2020 г. на оспорващата против разпореждане № [ЕГН] от 10.01.2020 г., като неоснователна.

ОСЪЖДА М. М. Д., ЕГН [ЕГН] да заплати на ТП на НОИ С. град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100,00 лв.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от съобщението и изпращането на страните на препис от решението, че е изготвено.

СЪДИЯ: